

ÉVKÖZI 34. VASÁRNAP

C év

1- 4 oldal

Olv.: 2Sám 5,1-3 – Kol 1,12-20 – Lk 23,35-43

KRISZTUS, A MINDENSÉG KIRÁLYA

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE**KEDVES TESTVÉREK!**

Sajátos ünnep ez a mai. Azt gondolom ahhoz, hogy az üzenete eljusson hozzánk, bizonyos fogalmakkal szembesülnünk kell. Bizonyos fogalmakat tisztázni kell magunkban, magunk előtt ahhoz, hogy valamit is megsejtsünk ebből a misztériumból. Hiszen Krisztus Királysága misztikus hatalom. Mit jelent az Ő királysága? Miben is áll az Ő országa és milyen elvárások vannak az Ő alattvalóival szemben? Az ősi himnusz Krisztus Királyságával kapcsolatosan egy nagyon sajátos mondatot őriz és üzen: “ Regna vita igno Deus! Uralkodik a fáról az Isten! “ Uralkodik a fán, hiszen ez a kereszt a gyalázat fája volt és valamiképpen Krisztus miatt változott meg a jelentése, hiszen ez a fa Krisztus trónja lett. Ennek a Krisztusnak a koronája tövisből van. Ez átprogramozza a királysággal kapcsolatos gondolatainkat. Ha valóban meghalljuk ezt az üzenetet, hogy uralkodik ezen a trónon ez a sajátos Király, sajátos hatalmú Király, aki nem tesz csodát, aki haldoklik ezen a fán, mert Ő mindvégig az Istenhez tartozik, mert *Ő teljes egészében az Isten kezébe teszi az életét, a sorsát.* Akkor bizony nekünk azon kell elgondolkodni, hogy *miképpen is van a mi sorsunk az Isten kezében és mi is a küldetésünk nekünk, Krisztushoz tartozó embereknek ebben a világban.* Igazából azt gondolom, hogy ez a mai ünnep azért fontos, hogy

elgondolkodjunk Krisztus személyének a titkáról, mert igazából erről van szó!

Amikor Jézus elkezdi működését, akkor megkísérti a sátán: “ Neked adok minden hatalmat, ha leborulva imádsz engem, “ - jön a kísértő ezzel az ajánlattal. - “ *Távozz Tőlem sátán!* “ Itt mindjárt egy pillanatra meg kell állni, mert *ez egy sajátos viselkedés a hatalommal kapcsolatosan.* Rengeteg tapasztalata van az emberiségnek a hatalomról a Krisztus előtti időkből is, meg a Krisztus utáni időkből is. Krisztus pontosan ezért mond le erről az e világi hatalomról, mert nagyon jól tudja azt, hogy ez mekkora kísértés az ember számára és miképpen lehet ezzel a hatalommal visszaélni. Amíg a világ-világ, az embereknek mindig tetszetős lesz a hatalom, az e világi hatalom és minden erőt megmozgatnak azért, hogy ehhez a hatalomhoz jussanak. A kérdés persze az, *és Jézus pontosan ezért utasította el, mert általában a hatalmat saját érdekükre használják.*

Ez az egyik nagyon lényeges elem akkor, amikor Krisztus személyének a titkáról gondolkodunk. Akár azt is mondhatnám, hogy az egyik pillér. A másik, a legutolsó, pont az, ami ma hangsúlyozottan is előkerül az Ő megdicsőülésével kapcsolatosan,

a kereszt titka!

Krisztus a kereszten szenved és azt várják tőle, hogy tegyen csodát. Ha Isten Fia, akkor szálljon le a keresztről. Akár még azt is mondhatnám, hogy jogosan gondoltak erre az emberek, mindegy, hogy a főpapokról van szó, a katonákról, vagy a népről. Hiszen annyi csodát tett, hát akkor most tegyen csodát és akkor hiszünk Benne. Szálljon le a keresztről.

Talán itt egy pillanatra lehet arra is gondolni, hogy milyen fontos szerepe van az életünkben a csodának. Az ember igazából csodaváró. Jézus valóban tett csodákat, nem túl sokat. Kevesebb csodát tett Jézus a működése során, mint amennyi csoda történt a különböző kegyhelyeken és búcsújáró helyeken. Talán úgy negyven körül van azoknak a csodáknak a száma, amiket Jézus valóban tett működése, földi élete során. Amire még érdemes figyelni a csodával kapcsolatosan, a szülővárosában amikor tevékenykedik, akkor milyen fájdalmas megállapítást tesz a szent író: “nem tudott csodát tenni az ő hitelenségük miatt.” Amikor csodát tett, szinte mindig arra történik hivatkozás: “*a hited megmentett téged!*”

Mindig a hitre hivatkozik a csoda mögött, nem az ő Hatalmára, nem az Ő csodatevő Erejére hanem annak az embernek a hitére, aki Tőle csodát várt.

Testvérek! Miért olyan lényeges kérdés ez? Jézus nem száll le a keresztről, mert Ő teljes egészében az Istenre bizza magát, a halálában is az Isten kezébe teszi magát, *mert Istené a hatalom, nem az Övé.* A feltámadás ünneplésekor sem szoktunk erre gondolni, erre a nagyon lényeges, aprócska fordulatra. A Szentírás azt mondja: “Az Úr feltámasztotta Őt!”

Nem arról van szó, hogy feltámadt. Az Úr feltámasztotta, az Atya feltámasztotta Őt!

Miért nem tesz itt csodát? Egyszerűen azért, mert nem igazolja a hitelenséget. Nem igazolja a hitetleneket. Ez a hitetlenek csodavárása. Azoknak a csodavárása, akik ide juttatták hitelenségükben. A hitetlen ember nem hisz Istenben. A hitetlen ember mindig vizsgáztatja az Istent. Bellon Gellért püspök atya - ez a nagyszerű, csodálatos ember, akit félreállítottak, aki nem foglalhata el a püspöki hivatalát, mert veszélyes embernek ítélték, - írja pont ezzel a kereszttel kapcsolatban, hogy

“a kereszt a csodátlanság misztériuma!” Jézus pontosan ezért marad a kereszten!

Gondolják csak el a Testvérek, mi lenne az összes szenvedővel, ha Jézus leszáll a keresztről. Mi lenne a világ végéig azokkal, akik Istenben bizakodnak és közben szenvednek, és megaláztatásban van részük. Nem válaszol a hitetlenek faggatására az Isten. Az Isten nem játékszere az embernek. Az Isten egyébként sem bűvész. Egyszerűen arról van szó, hogy csak azok felé mutatkozik meg az Istennek ez a rendkívüli hatalma, akik valóban választ várnak tőle. Ők nem vártak választ. Választ vár Tőle a jobb lator. “Még ma Velem leszel a paradicsomban!” - mondja neki Jézus. Választ kapott Tőle a hitetlennek mondott százados, pedig hívő volt, aki ott van a kereszt tövében és a hitét megvallja: “Ez valóban Isten Fia volt!”

Testvérek! Ez a másik pillér. Igazából a kezdetnek meg a végnek csodálatos kicsengése és erre ívelődik rá Krisztusnak a titka, Krisztusnak a pályája. Igazából az egész küldetése abból áll, hogy meg akarja ismertetni Magát az emberekkel. Kicsoda Ő? Milyen üzenettel jön, mi az Ő küldetése és mire hív meg bennünket embereket. A lényeges mozzanatok az Ő személyével kapcsolatosan: amit már említettem, a hatalommal való kapcsolata, vagy inkább így mondom, a gyanakvása. Milyen nehéz volt ezt a kérdést valamiképpen is megértetni az emberekkel. Hiszen hatalom mániások vagyunk. A másik: az apostolaival megértetni azt, hogy aki első akar lenni, mert első akarunk lenni. Milyen nehezen értették meg az egymással versengő apostolok is, hogy igazából az ember feladata az, amit Jézus kifejez, az első, ha így tetszik: “*nem azért jöttem, hogy Nekem szolgáljanak, hanem, hogy*

Én szolgáljak! “

Micsoda Királyság ez? Aki nem él az e világi hatalommal. Aki nem akar első lenni, hanem szolgálni akar. Nyilvánvaló, ez valami másfajta Királyság. Bár azzal jön az angyal, hogy: “Fiút szülsz és az Isten neki adja Dávidnak trónját és uralkodni fog a föld végső határáig.” Aztán Natanael, aki megkeresi Őt: “ Te vagy Izrael szentje, Izrael Királya! “ Aztán, amikor bevonul Jeruzsálembe: “ Hozsanna Dávid Fiának, áldott Aki az Úr nevében jön! “ Aztán Heródes előtt: “ Te mondod, Király vagyok, de az Én országom nem ebből a világból való. “ Egészen sajátos Királyság ez. Ezeknek az értékeknek a tisztázása: mit jelent a hatalom? Mit jelent elsőnek lenni, vagyis mit jelent szolgálni, mert ez az elsőséghez tartozik elsősorban, de mindegyikünk életének ez ad értelmet, vagy *el tudjuk határozni magunkat az egymás szolgálatára*, vagy pedig megjátsszuk magunkat és uralkodunk, egymás fölé kerekedünk, a magunk javát, a magunk érdekét mindenek fölé helyezzük.

Amikor Krisztus elkezd a működését, akkor ezt olvassuk az Írásban, hogy *elérkezett az Isten országa*. Tehát itt van velünk. Miféle ország ez? Hiszen ez a világ nagyon szép és még nyugodtan merném azt is mondani, hogy ennek a világnak az embere jó, mindenek ellenére jó. Nagyon sok szép megnyilatkozása van az embernek Isten nélkül is. Itt nem arról van szó, amikor az Ő országával foglalkozunk, hogy értéktelennek tartjuk ezt a világot, Szó sincs róla. *Jézus föl akarja emelni ezt a világot*. Ennek a világnak számtalan humán értéke van. Jézus azért jött, hogy *ennek a világnak egy isteni értelmet adjon*. Az Ő országának a fogalma ezt jelenti:

valamiképpen isteni Erőt belevinni ebbe a világba.

Nagyon egyszerűen azt mondhatnám, hogy ez a szeretetnek az ereje. Ez a legnagyobb erő különben is a világban. Azt olvassuk az Írásban, hogy

ez az ország: igazságosság, szeretet, béke és öröm.

Jézus pontosan azért jött, hogy az isteni segítséggel valamiképpen ez megvalósuljon ezen a földön. *Ez csak az isteni segítséggel lehetséges. Szeretni csak Isten segítségével lehet, különben nem*. Igazából, amikor erről van szó, hogy az én országom, akkor erre kell gondolni. Igaz, hogy nem túl látványos ez. Állandóan emiatt vannak a problémáink. Hivatkoznak az Isten nélküli emberek a maguk értékeire, jogosan. A kérdés az, hogy e közben, - nem ezzel szemben - hanem e közben meg tudjuk e mutatni az Isten országának a szépségét. Meg tudjuk e mutatni, mit jelent az, ami talán így fejezhető ki: szép ez a világ, még jó is ez a világ, de Istennel szebb meg jobb. Ez a kérdés.

A Szentírás ilyeneket mond, hogy olyan mint a mustármag, de nagy fává lesz.

Vajjon nő ez a fa?

Isten országa olyan, mint a magocska, amit belevetünk a földbe és százszoros termést hoz. *Mekkora a termés?*

Bizony ezeken el kell gondolkodnunk. Nem azt mondom, hogy egyetlen fecske csinálhat nyarat, de nagyon nagy szükség van az egyetlenekre.

Éppen tegnap délután volt egy gyönyörű, szép visszaemlékezés Mocsi Imre Atyára. Azt mondták a római egyetemen, hogy a XX.-dik század legnagyobb teológusa volt. Börtön éveket élt meg, talán 9-et, vagy 12-öt és igazából emberileg nézve semmi se lett belőle.

Ilyeneket hallottam, hogy a kistarcsai fegyházban, ahol egy csomó kispappal volt ott együtt, teológiai oktatásokat tartott. Még az öröket is be tudta vonni abba, hogy ezt nézzék el. Cigaretta papírra írta a jegyeket. Ilyent mondott, hogy ez az ország egyetlen állami költségvetésen fenntartott teológiája. Igen, valóban az volt akkor. Egy fecske.

Vagy éppen most ünnepeltük Jókai Annát. Egy szál ember. Örömmel köszönhettem én is. Pontosan erre utaltam, hogy ha már magyar földön vagyunk, akkor a sajátos magyar fa, a jegenye, nem a ciprus, meg nem a cédrus. Mindig irigykedem a ciprusokra, meg a cédrusokra, gyönyörűek. De nekünk csak jegenyénk van. Váci Mihály írja, hogy a fák igazsága az eperfa, de messze látszón, útra hívón csak a jegenyék integetnek. Igen, szükségünk van ilyen szál fákra, mint Jókai Anna. Isten országa fölépülése szempontjából mindezek nagyon jelentősek.

De azért ha továbblépünk, akkor itt elsősorban arról van szó, hogy mi miképpen vagyunk polgárai ennek az országnak. Úgy gondolom, hogy ezt az egyet kellene tudatosítani magunkban, hogy ez az Ország általunk van jelen. Egy ország a polgárai által van jelen. Egy ország olyan, amilyenek a polgárai. Most nem beszélek a politikai határokkal körülvett országokról még a mienkről sem. Én most a Krisztus Király országára gondolok.

*A kérdés az, hogy mi milyen polgárai vagyunk ennek az Országnak,
amely isteni Erőre, isteni kegyelemre hivatkozik,
hogy az igazságosság, a béke és az öröm jelen legyen ebben a világban.*

Ez nyilvánvaló, nem vetélkedés révén, ez nyilvánvaló, nem e világi győzelmek révén, ez nyilvánvaló nem e világi pozíciók révén valósul meg. Illetve, ha valakinek akkora szerencséje van, hogy ilyen lehetőségekhez jut, akkor ha Jézus Krisztushoz tartozik, akkor általa ezeknek az értékeknek kell megjeleníteni, nem pedig simlisen alkudozni a világ fiaival. Tehát, azt gondolom, hogy nekünk ma, Krisztus Király ünnepén, Isten országának a polgáraiként ezen kell nagyon komolyan elgondolkodnunk.

Egyet ne felejtsek el Testvérek! Krisztus Király uralkodik. Krisztus Király legyőzhetetlen. Ez akkor is így van, ha minket megaláznak. Őt is megalázták. Akkor is így van, ha nekünk egyre kevesebb lehetőséget akarnak adni e világban. Tegyük. Meg van a lehetőségünk ezeknek az értékeknek a megvalósítására és ezzel nem lehet harcolni. Ebben a világban csak e világi értékrend keretén belül lehet egymással harcolni. Ez a krisztusi Ország nem a harc színtere. Ez a krisztusi Ország a szolgálatnak a színtere és ez által egy új világ épül.

Egy életképet elmondok és befejezem.

1992-ben amikor eléggé meggondolatlanul indultam el Bukóvár felé, hogy az ott maradt embereket valamiképpen megmentsem, hogy engedjék el azt a négy és félezer embert, aki még ott volt, a szerbek utolsó ostroma előtt. Amikor megadatott, hogy a szerb generálissal találkozhattam, akkor a következőt mondtam neki: Tudja-e, hogy ki az én Szövetségesem? Nem. Mondom, nekem olyan Szövetségesem van, hogy még soha senki nem győzte le. Erre hatalmasra nyílt a szeme. Ki az? Úgy hívják, hogy Jézus Krisztus. Akkor egy könnycsepp megjelent a szemében. Akkor tudtam, hogy Jézus Krisztus most is győzött.

Győzzön Jézus Krisztus Önök által!

+ A M E N +